

Hoofdstuk Een

Waarom stelden sommige meiden zich toch altijd zo aan als er jongens in de buurt waren? En wie had ooit kunnen bedenken dat Shelby Nuss zo irritant zou kunnen doen?

Katy¹ Lambricht friemelde aan een van de lintjes van haar mennonietenhoofdkapje. Niet alleen haar kapje, maar ook haar lange, eenvoudige, zelfgenaaide jurken onderscheidden haar van alle andere leerlingen van de openbare middelbare school in de stad Salina. Katy was de enige jongere uit haar mennonietendorp die toestemming had gekregen van de ouderlingen om te studeren. De andere kinderen gingen alleen naar de basisschool in het dorp.

Katy deed haar uiterste best om niet te staren naar haar beste vriendin Shelby die op een kinderachtige manier tegen haar vriend aan hing. Shelby had een modern kapsel met van die blonde strepen. Er viel een blonde lok over haar wang en met een flirterig gebaar deed Shelby die achter haar oor. Ze giechelde – zo'n aanstellerig lachje waaraan Shelby nooit had meegedaan, totdat ze een relatie kreeg met Jayden O'Connor. Ondanks de herrie in de schoolkantine hoorde Katy maar al te duidelijk dat aanstellerige, verliefde lachje van Shelby, die tegenover haar zat aan een van de vele tafels.

Katy was eraan gewend om precies hetzelfde gegiechel te horen van Annika, haar beste vriendin in het mennonietendorp. Annika deed ook zo kinderachtig wanneer Caleb Penner in de buurt

1 Haar officiële naam is Kathleen, maar bijna iedereen noemt haar gewoon Katy.

was, maar Shelby had altijd anders geleken ... meer volwassen. Katy wist niet wat ze aan moest met die nieuwe, giechelende en flirtende Shelby, die elke gelegenheid aangreep om bij Jayden te zijn in plaats van gezellig te kletsen met Katy, Cora en Trisha, zoals ze dat altijd gedaan had.

De sombere gedachten van Katy werden onderbroken door een diepe zucht. Ze keek op naar Cora, die recht tegenover haar aan tafel zat, naast Trisha. Cora trok een geïrriteerd gezicht en stootte met haar elleboog Trisha aan. 'Ze gaat nu echt te ver, hoor. Als die twee de hele tijd zo aan elkaar blijven kleven, ga ik in het vervolg aan een andere tafel lunchen.'

Ook Trisha snoof minachtend. Met haar vork was ze aan het knikkeren met de laatste erwten op haar bord. 'Jij was net zo hoteldebotel, hoor, toen je vorig jaar op de tussenschool² iets had met Brett.'

'Nietes!'

'Wel waar!' zei Trisha beslist. Ze richtte zich tot Katy. 'Als jij denkt dat Shelby en Jayden zich aanstellen, dan had je Cora vorig jaar eens moeten zien. Ze kroop de hele tijd superdicht tegen Brett aan. Daar kon je met geen mogelijkheid tussenkomen. Het was vreselijk.'

Cora gaf Trisha een klap op haar arm. 'Trisha, dat is gemeen!' Maar toen begon ze toch een beetje te grinniken.

Terwijl Cora en Trisha zo nog een tijdje gezellig bleven kletsen, richtte Katy al haar aandacht op het bord eten voor haar op

2 De tussenschool is een school tussen de basisschool en de middelbare school in. Je kunt het vergelijken met groep 7 en 8 van de basisschool en het eerste jaar van de middelbare school. Dat betekent dus dat leerlingen in Amerika op een iets latere leeftijd naar de middelbare school gaan dan in Nederland.

tafel. Cora en Trisha waren altijd al elkaars beste vriendinnen geweest, en hun vriendschap had zich nog meer verdiept toen vorige maand na het kerstfeest hun vriendin Bridget naar een andere stad was verhuisd. Katy was natuurlijk wel eens jaloers op de hechte band die Cora en Trisha met elkaar hadden, maar gelukkig had zij Shelby om mee te kletsen. Totdat die met Jayden verkering kreeg.

Weer hoorde Katy zo'n vervelend lachje. Ze fronste haar wenkbrauwen. *Nu Jayden er opeens is, ben ik mijn beste vriendin kwijt*, dacht ze. Dat was heel erg jammer, want haar leven was al zo ingewikkeld geworden. Vader ging binnenkort trouwen met mevrouw Graber en Annika was uitsluitend bezig met hoe ze Caleb Penner zover kon krijgen dat hij verkering vroeg aan haar. Er waren in haar leven thuis dus al veranderingen genoeg. Juist daarom was het voor Katy belangrijk dat alles op school hetzelfde bleef.

Snel gooide Katy de laatste slok melk achterover. Ze pakte haar dienblad en wilde opstaan om van tafel weg te lopen, toen iemand de stoel naast haar achteruitschoof en erin plofte. Het was Shelby. Katy keek snel om zich heen en tot haar vreugde was Jayden nergens te bekennen.

'Raad eens!' zei Shelby zo luid dat iedereen aan tafel het kon horen.

Trisha en Cora haalden tegelijkertijd hun schouders op en keken Shelby gespannen aan.

Katy zei vragend: 'Wat?'

'Jayden heeft me net gevraagd of ik zijn partner wil zijn tijdens het dansgala van de schoolreünie – en ik heb ja gezegd!'

Trisha en Cora slaakten allebei een gillette. Katy kon haar ver-

ontwaardiging bijna niet verbergen. Een paar minuten geleden hadden ze nog gezegd dat ze het gedrag van Shelby belachelijk vonden. En nu deden ze opeens zo opgewonden. Op een toon alsof ze er niet in geïnteresseerd was, vroeg Katy: 'Wat is dat dan, dat gala, en die schoolreünie?'

Cora keek haar aan alsof ze van Mars kwam. 'Kom op, Katy. Ik weet dat mennonieten tegen dansen zijn, maar je gaat me toch niet vertellen dat je niet eens weet wat dansen is?'

Katy voelde haar oren rood worden. Daar kon ze niets aan doen. Dat gebeurde altijd als ze zich ergens voor schaamde, of als ze boos werd. Natuurlijk wist ze wel wat dansen was. En Cora had gelijk – bij haar in het dorp was er niemand die danste. Vader had haar ooit eens zien huppelen in de keuken toen ze een jaar of acht was. Ze deed een dwarrelend herfstblad na, maar hij dacht dat ze aan het dansen was. Hij gaf haar onmiddellijk de opdracht om aan tafel te gaan zitten en daar had hij haar nadrukkelijk uitgelegd welke bewegingen eerbiedig waren en welke oneerbiedig. 'Natuurlijk weet ik wat dansen is', zei ze. 'Maar wat is die schoolreünie?'

Shelby pakte Katy bij haar polsen. 'Elk jaar worden tijdens de basketbalcompetitie alle alumni –'

Katy keek haar vragend aan. 'Alumni?'

Shelby sprak door alsof Katy niets had gevraagd. '– uitgenodigd om naar onze school te komen en te kijken naar een van de basketbalwedstrijden. Meestal wordt daarvoor de wedstrijd gekozen tegen onze aartsvijand, de middelbare school in het westen van de stad, Salina West. Dat is dit jaar precies de laatste wedstrijd van de competitie.'

Alsof ze het hadden afgesproken begonnen Trisha, Cora en

Shelby een strijdkreet te zingen die ze blijkbaar altijd zongen als hun school tegen Salina West moest spelen: 'Weg met West! Want wij zijn het best! Salinaaaaa Noord!' Ze lachten alle drie uitbundig.

Jewel liep naar hen toe. Ook zij zat in het tweede jaar. Ze woonde tijdelijk bij Shelby in huis, omdat de jeugdzorg van de stad Jewel vanwege problemen bij haar moeder uit huis had gehaald. Jewel stopte en keek met een sarcastische glimlach naar de vrolijke meiden. 'Waarom doen jullie zo stom?'

'We proberen Katy uit te leggen wat de schoolreünie inhoudt', zei Trisha. 'Shelby is door Jayden uitgenodigd voor het gala.'

'Jayden O'Connor?' vroeg Jewel.

'Wie anders?' Shelby ging eens lekker in haar stoel zitten en keek Jewel met een trotse glimlach aan.

Jewel gooide haar oranje geverfde haren over haar schouder en snoof minachtend. 'Nou, nou, zeg. Heel bijzonder, hoor. Jayden is een derdejaars! *Ik* ben van plan om met een vierdejaars te gaan – Tony Adkins.'

Katy kende Tony Adkins niet, maar ze had hem wel eens door de school zien lopen. En ze had veel over hem gehoord. Hij was de absolute ster van het rugbyteam van de school. Rugby was een van de populairste sporten. Minstens de helft van de meiden op school vond bovendien dat Tony zo knap was dat hij wel een filmster kon zijn. Maar Katy had ook begrepen dat Tony een feestbeest was, en dat de feesten waar hij naartoe ging nou niet bepaald het soort feesten waren waar jongeren uit haar menonietendorp van hielden. Katy kon zich niet voorstellen dat de ouders van Shelby, die nu verantwoordelijk waren voor Jewel, haar toestemming gaven om uit te gaan met zo'n jongen.

De ogen van Trisha vielen bijna uit haar hoofd. 'Heeft Tony Adkins jou uitgenodigd als zijn partner voor het gala?'

Jewel lachte minzaam. 'Nog niet, maar dat komt nog wel.'

'Maar –', begon Trisha.

Katy onderbrak haar. 'Wat betekent alumni?'

'Dat zijn studenten die vroeger op deze school hebben gezeten', legde Shelby uit. 'Het is echt heel bijzonder als je ziet hoe belangrijk die mensen de schoolreünie vinden. De tribunes zitten altijd afgeladen vol. Ik vind het fantastisch om te zien hoeveel mensen terugkomen naar Salina voor die reünie. Ze komen zelfs vanuit het buitenland. Speciaal voor de schoolreünie.'

Cora voegde eraan toe: 'Wat ik het leukste vind, is dat er een koning en koningin worden gekozen voor de schoolreünie. Dat zijn altijd een jongen en een meisje uit het vierde jaar. Er zijn acht kandidaten en daarvan worden er twee gekozen. Maar de vierdejaars kiezen ook altijd een gevolg voor de koning en de koningin. Dat zijn leerlingen uit de andere jaren. Dus de vierdejaars mogen zelf bepalen wie ze kiezen. Uit het derde, tweede en eerste jaar worden een jongen en een meisje gekozen om lid te worden van het gevolg.' Ze gaf een opgewonden gillette en keek naar Shelby en Trisha. 'Hé! De schoolreünie is al over twee weken. Volgens mij hebben de vierdejaars al gestemd wie er in het gevolg komen. Wanneer gaan ze het bekendmaken?'

Trisha haalde haar schouders op. 'Heel snel, denk ik. Morgen misschien?'

'Ooooo, ik kan niet wáchten!' Cora was zo opgewonden dat ze niet stil kon blijven zitten. 'Ik droom er altijd van dat ik word gekozen in het gevolg van de koning en koningin – en dat ik tot koningin word gekozen als ik in het vierde jaar zit.'

Jewel rolde met haar ogen. 'Blijf maar lekker dromen, meisje. Alleen de allerpopulairste leerlingen worden gekozen tot koning of koningin, of voor het gevolg. Jij bent niet eens een beetje populair.' Ze slenterde weg en trok zich er niets van aan dat Cora haar boos en teleurgesteld nakeek.

Als Katy eerlijk was, moest ze toegeven dat ze het nog steeds niet begreep. En dat ze ook niet begreep waarom Cora het allemaal zo belangrijk vond. Het gebeurde wel vaker dat Katy de wereld van de openbare middelbare school niet snapte. In haar mennonietendorp Schellberg was maar één school, de basisschool. Dat was een basisschool met een extra jaar, zodat Katy dit jaar in het tweede jaar van de middelbare school was ingestroomd. Maar dingen als een schoolreünie waren totaal onbekend in Schellberg. En dat er kinderen werden gekozen tot populairste van de school was iets wat mennonieten al helemaal niet deden. Maar als Katy zag hoe zenuwachtig iedereen deed over de schoolreünie, dan moest dat dus iets zijn wat heel belangrijk was. 'Dus er zijn een koning en een koningin, en er komen heel veel mensen om naar een basketbalwedstrijd te kijken, en dan gaat iedereen dansen?'

'Duuuhhh!' zei Trisha op een toon waaruit bleek dat ze het maar vreemd vond dat Katy nog steeds niet snapte wat de schoolreünie inhield.

De bel ging. De lunchpauze was voorbij. Katy ging staan, legde haar bestek en haar verfrommelde servet op het dienblaadje en pakte alles op om naar de inleverbalie te lopen. Trisha bleef vlak naast haar om het nog eens uit te leggen. 'Direct als de basketbalwedstrijd afgelopen is, wordt alles in de grote gymzaal aan de kant geschoven. Daarna wordt de zaal omgebouwd tot danszaal.

De hele school mag komen, van de eerstejaars tot de vierdejaars. Er zijn best veel leerlingen die er nooit naartoe gaan, maar ik zou het echt niet willen missen. Het is fantastisch, ook als je niet door een jongen als partner bent uitgenodigd. Alle meiden gaan naar de kapper voor een nieuw kapsel, en natuurlijk doet iedereen make-up op en opvallende nagellak en zo. En ze komen allemaal in galajurken. Het is zo leuk dat alle meiden echt hun best doen om zich zo mooi mogelijk te maken. De jongens zien er ook heel gaaf uit met chique pakken en stropdassen en alles wat erbij hoort. Het is echt een supergave avond, Katy – en het duurt tot middernacht. Denk je dat jij ook mag komen?’

Katy duwde haar dienblad in het rek en maakte snel plaats voor andere leerlingen die zich liepen te verdringen bij de inleverbalie. Mooie jurken? Dansen? Opmaken? Katy voelde weer die vervelende kronkel in haar maag. ‘Nee. Dat zal mijn vader nooit toestaan.’

Trisha trok een triest gezicht en perste haar lippen op elkaar. Ze stak haar arm door die van Cora en haar andere door die van Katy. Met z’n vieren liepen de meiden naar hun kluisjes in de hal om hun boeken te pakken voor de lessen waar ze vanmiddag naartoe moesten. ‘Dat is echt heel erg jammer, want ...’ Trisha en Cora keken elkaar veelbetekenend aan. ‘Wij hebben namelijk een gerucht gehoord.’

Shelby draaide zich bruusk naar Trisha toe, zo hard dat ze Katy bijna wegduwde. ‘Trisha, hou je mond! Hij wil het zelf tegen haar zeggen!’

Cora en Trisha lachten. Katy voelde haar hoofdhuid prikken. Wat was er aan de hand?

‘Maar het is toch beter als ze weet wat ze kan verwachten?’

vond Trisha. 'Vooral nu ze al weet dat ze toch niet kan komen. Dan kan ze bedenken hoe ze hem dat zo voorzichtig mogelijk moet vertellen.'

Katy pakte Trisha hard bij haar arm, zodat Trisha wel stil moest staan. Cora en Shelby stopten ook. Ze stonden met z'n vieren midden in de gang, waardoor de andere leerlingen om hen heen moesten lopen. 'Waar heb je het over? Wie moet ik iets voorzichtig vertellen? En wat dan?'

Cora hield haar hand voor haar mond en giechelde. 'Nu moeten we het haar wel vertellen. Het is niet eerlijk om het geheim te houden.'

Shelby spreidde boos haar armen. 'Hier doe ik niet aan mee.' Ze liep met grote stappen weg.

Trisha en Cora trokken Katy mee naar de muur, weg van de drukte in de gang. Ze bogen zich naar voren. Katy voelde zich opgesloten. Zo moest een muis zich voelen als er twee katten tegenover hem stonden. Trisha zei: 'Hou je vast, Katy. We hebben gehoord dat Bryce jou wil vragen zijn partner te zijn bij het dansgala.'